

Sygn. akt V Ca 914/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Magdalena Kocój

Protokolant asyst. sędz. Małgorzata Skałuba

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w L.

przeciwko Bank (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt I C 837/18 upr.

I. Oddala apelację,

II. Zasądza od powoda (...) Sp. z o.o. w L. na rzecz pozwanego Bank (...) S.A. w W. kwotę 450,00 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego,

SSO Magdalena Kocój

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku doręczyć pełn. powódki oraz pełn. pozwanego

- kal. 1 tydz.

R., 17.01.2019 r.

SSO Magdalena Kocój

Sygn. akt V Ca 914/18

UZASADNIENIE

wyroku Sadu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 stycznia 2019 r.

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. pozwem z dnia 22 listopada 2017 r. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.824,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 7 grudnia 2015 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A., a D. K. i E. K. została zawarta umowa pożyczki ekspresowej nr (...) (kredyt konsumencki). Zgodnie z umową kwota kredytu wynosiła 48.587,34 zł. W związku z zawarciem umowy

bank pobrał kwotę 1.943,49 zł tytułem prowizji za udzielenie kredytu. Okres kredytowania przypadał na termin od dnia 7 grudnia 2015 r. do dnia 10 grudnia 2017 r. W dniu 9 kwietnia 2016 r. D. K. i E. K. dokonali wcześniejszej, całkowitej spłaty kredytu konsumenckiego. Strona powodowa jako podstawę swojego roszczenia powołała art. 49 ust.1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1528 ze zm., zwaną w dalszej części uzasadnienia ustawą o kredycie konsumenckim) podnosząc, że strona pozwana nie dokonała proporcjonalnego zwrotu prowizji na rzecz konsumentów. Powódka powołała się na wspólne stanowisko Rzecznika Finansowego oraz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16 maja 2016 r. zgodnie, z którym zarówno literalna jak i celowościowa wykładnia powołanego wyżej artykułu prowadzą do wniosku, iż w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego następuje obniżenie wszystkich możliwych kosztów kredytu niezależnie od ich charakteru, z tym że reedukacja ta ma charakter proporcjonalny, to znaczy, że odnosi się do okresu od dnia faktycznej spłaty kredytu do dnia ostatecznej spłaty określonej w umowie.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2017 r. konsumenci wystąpili do strony pozwanej o wypłacenie im należnej części prowizji. Pozwana pismem z dnia 11 września 2017 r., odmówiła wypłacenia spornej należności podnosząc, że przedmiotowa prowizja ma charakter jednorazowy, nie jest związana z okresem kredytowania, to znaczy nie zależy od okresu spłaty pożyczki, przez co nie jest objęta powyższą regulacją. W dniu 8 listopada 2017 r. (...) Sp. o.o. zawarła z konsumentami umowę przelewu wierzytelności z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego, na mocy której nabyła roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu,

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie w dniu 22 lutego 2018 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Strona pozwana Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wnosząc o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że kredytobiorcy skorzystali z prawa do przedterminowej spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki ekspresowej nr (...) z dnia 7 grudnia 2015 r., w związku z czym strona pozwana dokonała zwrotu kwoty 4.811,80 zł tytułem składki ubezpieczeniowej. Zdaniem strony pozwanej wywiązała się ona z obowiązku wynikającego z art. 49 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Pozwana podnosiła, że prowizja jaką pobrał bank nie ma związku z okresem obowiązywania umowy, lecz ma jedynie za zadanie pokryć koszty jakie poniósł bank w związku z zawarciem umowy,

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 października 2018 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał sściągnąć od powódki część brakującej opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał, iż podstawą rozstrzygnięcia był następujący stan faktyczny. W dniu 7 grudnia 2015 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A., a D. K. i E. K. została zawarta umowa pożyczki ekspresowej nr (...). Bank udzielił konsumentom pożyczki w kwocie 48.587,34 zł na okres od dnia 7 grudnia 2015 r. do dnia 10 grudnia 2017 r. Za udzielenie pożyczki pożyczkodawca pobrał prowizję w wysokości 1.943,49 zł oraz składkę ubezpieczeniową w ramach pakietu (...) Pakiet (...) w kwocie 6.643,85 zł. Całkowity koszt kredytu (pożyczki) stanowiący sumę wszystkich kosztów, które pożyczkobiorca zobowiązany był ponieść w związku z umową pożyczki (odsetki, prowizja za udzielenie pożyczki) wynosił 14.768,07 zł (§ 5 ust. 1 umowy). W dniu 19 kwietnia 2016 r. D. K. i E. K. dokonali całkowitej spłaty udzielonego kredytu. Wyliczona proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy pożyczki prowizja powinna wynosić 1.824,84 zł.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2017 r. D. K. i E. K. złożyli do dyrektora banku wniosek w sprawie reklamacji dotyczący powyższej umowy. Konsumenci domagali się zwrotu zapłaconej prowizji za niewykorzystany okres kredytowania. W odpowiedzi na powyższe pozwana pismem z dnia 11 września 2017 r. poinformowała D. K. i E. K., że prowizja pobrana za udzielenie pożyczki ekspresowej jest opłatą jednorazową, jest zależna wyłącznie od kwoty udzielonej pożyczki, a nie od okresu kredytowania i nie podlega zwrotowi.

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że a dniu 8 listopada 2017 r. pomiędzy D. K. i E. K., a (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. została zawarta umowa przelewu wierzytelności z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego-pożyczki gotówkowej

nr (...). Następnie powódka zawiadomiła pozwaną o przelewie wierzytelności. W dniu 8 listopada 2017 r. D. K. oraz E. K. złożyli również oświadczenie o zwolnieniu z tajemnicy bankowej w zakresie dotyczącym umowy kredytu numer (...).

W oparciu o zeznania świadka Sąd Rejonowy ustalił też, że udzielony konsumentom kredyt zawierał indywidualnie ustalane warunki dotyczące m.in. oprocentowania w wysokości 8 % oraz prowizji w wysokości 4 %. Sąd ustalił, że decyzja w zakresie warunków cenowych kredytu udzielonego konsumentom podjęta została w centrali banku, a przed zawarciem umowy klienci mieli możliwość uzyskania informacji o warunkach cenowych kredytu jak również mogli je porównać z ofertami innych banków. Ponadto Sąd ustalił, że prowizja pobrana przez bank dotyczyła pokrycia kosztów ponoszonych przez bank w momencie udzielania kredytu, związanych m.in. z wnioskowaniem o kredyt, podejmowaniem decyzji kredytowej, udzielaniem stosownych informacji czy też samym uruchomieniem kredytu, natomiast prowizja nie zależała od długości okresu kredytowania, ponieważ była to opłata o charakterze jednorazowym.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy w Rzeszowie zwrócił uwagę, że Rzecznik Finansowy i Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumenta w dniu 16 maja 2016 r. wypowiedzieli się w kwestii interpretacji art. 49 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 1528 ze zm.), stając na stanowisku, że konsument, który dokonał wcześniejszej spłaty zobowiązania kredytowego (również w formie konsolidacji lub przeniesienia go do innego banku) ma prawo do proporcjonalnego zwrotu prowizji. Z kolei w dniu 2 czerwca 2016 r. (...) Banków (...) wystosował pismo do Rzecznika Finansowego, w którym przedstawił argumenty przemawiające za odmienną wykładnią powołanego przepisu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. W ocenie Sądu Rejonowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdzał, że strona powodowa nabyła na mocy umowy przelewu wierzytelności, wierzytelność w stosunku do pozwanej. Natomiast istota problemu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do kwestii rozliczenia pobranej przez bank prowizji w kontekście wcześniejszej spłaty pożyczki przez konsumentów D. K. i E. K..

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wskazał, że umowa pożyczki zawarta przez strony, jest umową o kredyt konsumencki określoną w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 rok (Dz. U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715 ze zm.) o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Zgodnie zaś z przepisem art. 3 ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy, za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Stosownie do art. 48 powołanej ustawy konsument ma prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w umowie. Z kolei art. 49 ust 1 w/w ustawy stanowi, że w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że w umowie kredytu może być określona prowizja należna bankowi, co wynika wprost z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 128 ze zm.), wedle którego kredytobiorca zobowiązuje się do zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Nie jest to jednak obligatoryjny element treści umowy kredytu, ponieważ ustawodawca pozostawił tutaj stronom duży zakres swobody. Sąd wskazał, że w prawie bankowym nie ma ustawowej definicji "prowizji", zaś w świetle definicji słownikowej "prowizja" to "procentowe wynagrodzenie za pośrednictwo w jakiejś transakcji handlowej". Obok prowizji pobieranej za udzielenie kredytu, banki mogą pobierać opłaty za tzw. czynności przygotowawcze, np. za rozpoznanie składanego przez klienta wniosku o udzielenie kredytu, przygotowanie umowy. Kredytodawcy mogą również naliczać prowizję od kredytu postawionego do dyspozycji kredytobiorcy i przez niego niewykorzystanego, a także prowizję od wcześniejszej spłaty kredytu.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy uznał, że zarówno Bank (...) S.A. z siedzibą w W. miał prawo do poboru prowizji, jak i pożyczkobiorcy mieli prawo do spłaty całości lub części kredytu przed terminem zgodnie z treścią art. 48 ustawy o kredycie konsumenckim. Sąd zwrócił uwagę, że przepis art.

49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim wyraźnie wskazuje, że w sytuacji przedterminowej spłaty kredytu, obniżenie jego całkowitego kosztu może nastąpić jedynie o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Natomiast prowizja z tytułu udzielenia pożyczki zapłacona przez konsumentów nie jest kosztem dotyczącym okresu, za który skrócono obowiązywanie umowy pożyczki w związku z dokonaną przez nich wcześniejszą spłatą pożyczki. Prowizja ta miała bowiem zrekompensować bankowi koszty poniesione na rozpoznanie wniosku, przygotowanie umowy, uruchomienie kredytu, administrowanie kredytem i zapewnienie wynagrodzenia za wykonanie tych czynności. Wysokość prowizji określona była procentowo od kwoty udzielonego kredytu, nie była zaś związana – kalkulowana – z długością okresu kredytowania, a z wysokością udostępnionego kapitału. Stąd brak jest powiązania prowizji ze skróconym okresem obowiązywania umowy, a zatem na pozwanej nie ciąży obowiązek zwrotu. Sąd I instancji podkreślił, że w przypadku, gdyby klient korzystał ze środków pieniężnych przez bardzo krótki czas, przy proporcjonalnym zwrocie prowizji mogłoby dojść do sytuacji, że zatrzymana przez bank kwota nie wystarczyłaby na pokrycie kosztów. To natomiast naraziłoby kredytodawcę na poniesienie straty z prowadzonej działalności.

Odnosząc się do przedstawionego przez stronę powodową stanowiska Rzecznika Finansowego i Prezesa UOKiK z dnia 16 maja 2016 r. Sąd wskazał, że jest ono jedynie interpretacją art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim, a zatem nie wiąże ono Sądu, który może wyciągnąć odmienne wnioski.

Apelację od tego wyroku wniosła powódka, skarżąc ten wyrok w części, tj. co do pkt I i II sentencji wyroku, czyli w zakresie w jakim Sąd oddalił powództwo w całości co do kwoty 1.824,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, oraz w zakresie w jakim zasądził od pozwanej koszty postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 kpc poprzez błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na niewłaściwym założeniu, że prowizja od udzielenia kredytu miała charakter jednorazowy, w sytuacji, gdy z zawartej umowy kredytowej wynikało, że prowizja ta została rozłożona na raty razem z kapitałem i odsetkami od kapitału. Powódka zarzuciła również naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 49 § 1 i 2 w zw. z art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim, poprzez błędną ich interpretację i przyjęcie, że z treści tych przepisów wynika podział prowizji pobieranych przez banki na prowizje jednorazowe i prowizje pobierane przez cały czas trwania umowy, chociaż w powołanych przepisach ustawodawca wskazuje tylko na jeden rodzaj prowizji pobieranej od udzielonego konsumentowi kredytu. Powódka zarzuciła również błędną interpretację powołanego przepisu poprzez przyjęcie, że prowizja pobrana przez pozwanego nie jest kosztem dotyczącym okresu, za który skrócono obowiązywanie umowy pożyczki podczas gdy prowizja ta była ustalona procentowo od kwoty kredytu, była doliczona do kredytu i spłacana zgodnie z harmonogramem rat kredytu.

Mając powyższe na uwadze powódka wniosła o zmianę pkt I wyroku poprzez uwzględnienie powództwa, zmianę pkt II poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję oraz o zasądzenie kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji według norm przypisanych.

Powódka złożyła również wniosek o zawieszenie toczącego się postępowania z urzędu na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 kpc, podnosząc, że prawomocne rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania zainicjowanego przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, prowadzonego pod sygn. akt C-383/18, w przedmiocie pytania prejudycjalnego Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z/s w Świdniku, dotyczącego wykładni art. 16 ust. 1 Dyrektywy 2008/48/WE, tj. przepisu implementowanego do polskiego porządku prawnego zastosowanym przez Sąd I instancji art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim oraz objętego zarzutem sformułowanym w niniejszej apelacji.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych oraz o oddalenie wniosku o zawieszenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W ocenie Sądu Okręgowego w Rzeszowie apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustalenia stanu faktycznego sprawy. Zauważyć należy, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc, aby mógł zostać uznany za skuteczny musi polegać na wykazaniu konkretnych uchybień oceny dowodów dokonanej przez sąd, a zwłaszcza jej wadliwości w świetle zasad logiki, wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego. Wbrew pierwszemu zarzutowi apelacji treść umowy pożyczki z dnia 7 grudnia 2015 r. zawartej pomiędzy Bankiem (...) S.A., a D. K. i E. K., wskazuje, iż prowizja za udzielenie kredytu została pobrana przez bank jednorazowo w momencie wypłaty pożyczki. Świadczy o tym chociażby § 1 pkt 1 umowy, zgodnie z którym „wypłata pożyczki nastąpi (...) poprzez przelew na rachunek bankowy (...), kwota wypłaconej pożyczki zostanie automatycznie pomniejszona o wysokość należnej prowizji za udzielenie pożyczki”. Natomiast, fakt, iż prowizja stanowi element zadłużenia i jest rozliczana w ratach, nie świadczy o tym, iż prowizja od pożyczki dotyczyła okresu, o który skrócono okres kredytowania. W świetle zapisów umowy pożyczki, nie sposób poczynić odmiennych ustaleń, niż uczynił to Sąd Rejonowy. Ponadto nadmienić należy, iż w uzasadnieniu apelacji sama skarżąca wskazuje, że w jej ocenie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny sprawy natomiast apelacja zmierza do podważenia dokonanej oceny prawnej. Stawiany zatem zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc uznaje się za bezzasadny. Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy nie przychylił się również do zarzutu naruszenia prawa materialnego. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej wykładni art. 49 ust. 1 w zw. z art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z art. 49 ust. 1 powołanej ustawy w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Z kolei definicja całkowitego kosztu kredytu została zawarta w art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim: całkowity koszt kredytu - wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach - z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Zgodzić się należy ze stanowiskiem, że celem powyższego przepisu jest ochrona interesów konsumentów, tak aby postanowienia umowy nie utrudniały wcześniejszej spłaty kredytu. Powyższy przepis ustanawia zasadę proporcjonalnej redukcji kosztów, w przypadku wcześniejszej spłaty zobowiązania. Jednakże w ocenie tegoż Sądu powołany przepis odnosi się do tych kosztów kredytu, których wysokość lub powstanie zależy od okresu kredytowania, czyli okresu na jaki udzielono kredytobiorcy kredytu, np. odsetki, czy składaka za ubezpieczenie spłaty kredytu. Powyższe wynika wprost z brzmienia tego przepisu, w którym ustawodawca użył sformułowania „koszty które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy”. Zatem proporcjonalny zwrot kosztów kredytu powinien odnosić się tylko do tych kosztów, które bezpośrednio zależą od długości okresu kredytowania. Zauważyć w tym miejscu należy, że gdyby zamiarem ustawodawcy było objęcie regulacją wszystkich kosztów - bez wyszczególniania kategorii kosztów, które zależą od okresu obowiązywania umowy, to wprowadziłby zapis zgodnie z którym całkowity koszt kredytu uległby obniżeniu proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Natomiast, w powołanym przepisie zostały wyodrębnione koszty dotyczące okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Z kolei przez koszty dotyczące okresu, co do którego skrócono czas obowiązywania umowy, należy rozumieć koszty zależne od okresu kredytu, czyli ponoszone przez kredytobiorcę w zamian za spełnienie świadczenia o charakterze ciągłym. Powyższy przepis nie obejmuje natomiast zwrotu kosztów stanowiących odpowiednik świadczeń jednorazowych, których wysokość nie jest uzależniona od okresu obowiązywania umowy. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że prowizja zawarta w umowie kredytu może mieć różny charakter, zależny od treści umowy kredytowej, a generalnie rzecz ujmując stanowi ona wynagrodzenie banku za określone czynności bankowe.

W rozpoznawanym przypadku, jak wynika z treści umowy prowizja stanowiła jednorazowe wynagrodzenie banku za usługę udzielania kredytu, na jej wysokość nie miał wpływu okres obowiązywania umowy. O tym, że pobrana prowizja miała na celu przede wszystkim pokryć koszty banku związane z udzieleniem kredytu, świadczy chociażby fakt, że za zawarcie umowy nie pobrano dodatkowych opłat. Podsumowując, prowizja ta nie dotyczyła okresu po uruchomieniu kredytu, była ustalana przy zawieraniu umowy i była płatna jednorazowo przy wypłacie kwoty pożyczki. W niniejszej

sprawie brak jest dowodów pozwalających przyjąć odmienne ustalenia. Skrócenie okresu kredytu nie może zatem wpływać na obowiązek zwrotu części tak ustanowionej prowizji.

Powyższe wywody doprowadziły Sąd Okręgowy do wniosku, że nie doszło w sprawie do naruszenia art. 49 ust. 1 w zw. z art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim. Zatem rozstrzygnięcie Sądu I instancji należało uznać za prawidłowe. W ocenie Sądu dokonana wykładnia art. 49 ust. 1 nie pozostaje w sprzeczności z art. 16 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumenci oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U.UE.L.2008.133.66). Zgodnie z powołanym przepisem konsument ma prawo w każdym czasie spłacić w całości lub w części swoje zobowiązania wynikające z umowy o kredyt. W takich przypadkach jest on uprawniony do uzyskania obniżki całkowitego kosztu kredytu, na którą składają się odsetki i koszty przypadające na pozostały okres obowiązywania umowy. Zauważyć należy, że również w powołanym przepisie ustawodawca umieścił sformułowanie, które wprowadza ograniczenie zwrotu kosztów, do tych które przypadają na pozostały okres obowiązywania umowy. Inaczej mówiąc uprawnienie do zwrotu kosztów nie obejmuje tych kosztów, których wysokość nie jest zależna od długości trwania umowy. Powołany przepis nie sytuje jedynie metody proporcjonalnego obniżenia kosztów kredytu, ale wskazuje na wyłączenia określonego rodzaju kosztów, z zakresu kosztów podlegających na tej podstawie obniżeniu.

Zgodzić się należy również z Sądem Rejonowym, że przedstawione przez powódkę, stanowisko Rzecznika Finansowego i Prezesa UOKiK z dnia 16 maja 2016 r. zawierające odmienną interpretację art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, nie wiąże Sądu. Sąd rozstrzygając konkretną sprawę w oparciu o zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy władny jest dokonać własnych ustaleń faktycznych oraz wykładni przepisów mających zastosowanie w sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy interpretacja jest prawidłowa. Z tego też względu nie zachodziła przesłanka zawieszenia postępowania z urzędu, na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ kpc ,w związku ze skierowanym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytaniem prejudycjalnym, zadany w innej sprawie przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku. Orzeczenie zapadłe w powyższej sprawie nie będzie miało bowiem charakteru prejudycjalnego, gdyż jego treść nie będzie nawet pośrednio kształtować rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Z tego względu Sąd Okręgowy wnioski o zawieszenie postępowania oddalił.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 385 kpc, orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Powódka przegrała sprawę, dlatego zobowiązana jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty postępowania przed Sądem drugiej instancji. Na koszty te składało się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Magdalena Kocój

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...),

R., 7.02.2019 r.

SSO Magdalena Kocój